

14. DAN CAMINA

Žulji, takšni in drugačni

Torek, 5. septembra 2017

Zadnje dni smo preveč in morda tudi prehitro hodili. Ko človek gleda na zemljevid, do kod vse je že prilezel, ga zagradi malce požrešnosti. In potem pretiravaš, hitro bi bil rad na cilju, a kot sem že rekel, pot te nauči, da se (pre)hitro ne sme in ne da. Danes smo bili spet petindvajset kilometrov na poti, od Castrojeriza [kastroherísa] do Fromiste [fromiste] smo se po hudi vročini komaj prebijali. Zaradi nje tudi vse lepote zlahka prezreš, ker je edina lepota, ki te dni kaj velja, senca.

Tako so naposled tu prvi žulji. Majhni, a pravi žulji, takšni, ki te spomnijo na krhkost in neogljenost pred Potjo in pred Življenjem samim. Pred tem, da pravzaprav nimaš sam v roki načrtov svoje poti. Seveda bi si na poti velikokrat rad sam izbral, kako bi se spremenil, a Bog ima druge načrte. In verjetno brez žuljev ne gre.

Hkrati s tistimi med mojimi malimi prsti so na plano privreli tudi drugi žulji. Tako je pač, da se na trdi poti hitro vname tisto, kar je v človeku bolj občutljivega. In mene so zažulile stare bolečine. Misleč, da niso tako hude, sem jih zagrebel nekam globoko vase. In zdaj bolijo in pečejo kot sončna krema, ki ti s potom meži v oči.

»Ko so se dopolnjevali dnevi, da bi bil Jezus vzet v nebesa, se je tudi sam trdno odločil iti v Jeruzalem. Pred seboj je poslal svoje glasnike, ki so spotoma prišli v neko samarijsko vas, da bi vse

pripravili zanj; vendar ga tam niso sprejeli, ker je bil namenjen v Jeruzalem. Ko sta to videla učenca Jakob in Janez, sta rekla: »Gospod, ali hočeš, da rečeva, naj pade ogenj z neba in jih pokonča?« Jezus se je obrnil k njima in ju pograjal. Nato so odpotovali v drugo vas« (Lk 9,51-56).

Vsaka poštena pot ima ovire, take, ki te ustavijo, da bi se še bolj odločno pognal naprej, in take, ki te ustavijo, da si na njej ne bi kaj naredil. In ogromno razmišljanja, kaj mi želi Bog z njimi sporočiti. Takole z Jakobom pred seboj tuhtam, kje na poti sem zgrešil, misleč, da delam prav, katere stvari mi Bog očita, da bi se na skalah lastnih pričakovanj, načrtov in želja ne pobil, a nekako ne razumem vrednosti svojih napak. Ko storim napako, bi rad vse skupaj končal, se usedel na tla in zajokal, nekam bi pobegnil. Jezus pa po graji hodi naprej, »v drugo vas«. Carrión de los Condes [karjón de los kondes], do tja moramo jutri, pa se še danes ni dobro končal ...

Danes mi je bilo zares hudo. Boli me, kot bi nosil v prsih težko železo, kot bi bilo znotraj mene nekaj prevelikega za mojo drobceno dušo. Težko sem hodil, s težavo sem prestavljal korak pred korak, ker sem najtežja stvar na tej poti prav jaz sam, moje sence, ki potujejo z menoj, moje vedno zveste sence. Kaj bom z njimi, še ne vem. Žulje pozdravi čas, nič drugega. Morda še smrekovo mazilo. Tiste notranje pa ... Morda solze.

Toda ne znam več prav jokati. Zato pišem. In hodim naprej. »V drugo vas« (Lk 9,56).

Marija, krhkosti in bolečine nikoli nisem maral, čeprav vem, da je samo to prostor, kamor vstopa Bog, ker ga šele tak, krhek in majhen in ubog, potrebujem. Pomagaj mi razumeti, da sem v vsakem trenutku ljubljen od Boga. Amen.